

BÉKEHARÁNG

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Élő és halott.

Szomorúan nézem a száraz levelet, amit az őszi vihar még nem tudott a fáról leszakítani. És látni vélem magam előtt, mikor még rügyben sarjadt, majd levéllé lett és most nem lanyha susogása, hanem kísérteties zörgése jelzi, hogy van, de megszűnt élni.

Egy ág nőt temetnek. Beesett arra reá-száradva arcesontjaira, ajkán fáradt mosoly, egy átélt élet küzdelme reávésvé arcára. Kopott halotti ruhája mutatja, hogy nélkülözések között élt, mert a halottak a legszebb ünneplőt szokták magukkal vinni — a sírba. A koporsó körül gyászoló családtagok könnyes szemekkel, ajkuk reszketve sóhajt fel: „Istenem, miért kell meghalni!”

Egykislehgyi patakajtétkzó habjain egy gyermek játékajóeskája ring. A havasok aljáról indult és már a folyóba visz útja és onnét a tengerbe!

Az idő múlik, az anyag változik, élet szűnik, élet fakad és mégis annyi a halott. „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat.”

Az Isten szeretet. „Én vagyok a feltámadás és az élet”, mondja az Úr. Ahol az Úr van, ott van csak élet, de ahol az Úr van, ott szeretetnek is kell lenni. Hogy állsz e tekintetben kedves olvasóm? „A szeretet hosszútűrő, kegyes: a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik föl. Nem esolekszik ökte-lenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójja fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” — Vizsgáld meg magadat! — Még mindig e halottak közt vagy? Mert ha a fenti ismérvek nem találhatók föl benned, nincs benned Krisztus, nem az Ő temploma vagy, hanem a Sátán zsinagógája. Vidáman élhetsz, de nincs örömed, mert az öröm csak az elevenek számára van.

Gondolj vissza gyermekkorodra, amikor még a bűn nem vett rajtad erőt. Amikor tudtál örülni, tudtál örülni a lán-lomnak, tudtál örülni anyád gyengéd szeretetének. Kacagva kergetted a rét lepkejét és esodálkozva gyönyörködtél a kert virágaiban. De múlt az idő. Halvány köd ereszkedett boldogságod egére. Elkövetted az első bűnt és a köd mind sűrűbbé lett, az első után jött a többi és most? Itt állsz körülvéve sötétséggel, nap nem ragyog számodra. Oda van örömed, oda boldogságod, megfáradt lelkeddel csak a halált várod, mert azt véled, hogy abban nyugtodat találod.

Felsőhajtasz a dalköltővel: „De szeretnék újra gyermek lenni és úgy mindent-mindent elfeledni.” Úgy-e nem tudsz feledni? Kisér a te bűnöd, bárhová menj és fáj az elveszett boldogság. Szegény lélek. Hová menj? — ki ért meg téged? ki látja a te lelked ráksebét, mely egyre mélyebbre marja magát? és ki képes azt gyógyítani? Ki tudja ami megtörtént, eltörölni és visszaadni a te gyermeki boldogságodat? „Míg olyanok nem leszek, mint e gyermek, nem látjátok meg Istennek országát”, — mondja Krisztus. Aki Istennek országát megláthatja az boldog. A bűn az egyedüli, ami elzár téged a gyermekvilágtól, illetve Isten országától, mert ha bűnöd nem volna, olyan lennél, mint a gyermek! De mit csinálj a te bűneiddel? — János apostol első levele 1. fejezet 7. versében azt írja: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Ezt ne feledd, mert ez az egyedüli eszköz a tisztulásra. Ha igazán vágyol gyermekkori boldogságodra, csak ez az egy út van számodra ugyan e fejezet 9. verse szerint. Ne resteld kikeresni, mert örök boldogságod kulcsa van e versben elrejtve.

Az idő múlik, használd ki, hogy le ne késs. Higyj az Úr szavának, hisz Ő maga mondja: „Aki hiszen bennem, ha meghal is, él az.” A.

1920/23.

Elég neked az én kegyelmem.

Istennek kegyelme sokfélekép működik. Sz... Adél életében is csodálatosan lehetett tapasztalni, hogy az Ő megmentő kegyelme nincs sablonokhoz kötve, mert akit Ő meg akar menteni, azt megmenti minden körülmények között. Adél is hasztalan küzdött egy egész életen át a szeretet ellen, mert végre is hálójába került és onnan nem szabadulhatott.

Adél élete mindenképen szomorú és vigasztalan volt. A legnagyobb csalódás azonban férjhezmenésében érte. Már az első hónapok szenvedéssel teljesekek voltak. Éreznie kellett, hogy egész élete e lépéssel el lett tévesztve, mert egy kalandor karmai közé került és mi több, férje nem sokára a fegyház lakója lett.

Adél szemei előtt beborult minden. A családi szentély feldulva, szívéből pedig a szeretet száműzve lett. Még élhetett és boldog is lehetett volna, ha akkor az Urat megismeri. Abban a faluban azonban csaknem ismeretlen fogalom volt az Úr félelme. Az egész rokonságban sem volt senki, aki őt mennyei vigasszal elláthatta és helyes ösvényre reávezethette volna. Azon a vidéken még ma is nagy lelki sötétség uralkodik és az emberek inkább hisznek a babonának, mit az evangélium tiszta világosságának. Inkább hitelt adnak a kuruzslónak, mint az Úr Jézus szavának. S ha aztán baj, katasztrófa éri őket vagy kétségbeesnek vagy pedig még bűnösebb útra térnek.

Igy történt Adéllal is. Bánatában ahelyett, hogy az Urat kereste volna meg és tőle kért volna irányítást élete további folyásához, — inkább a sátán szolgálatára adta magát és teljesen megromlott. Megromlott erkölcsileg, de ami még ennél is súlyosabb, durva és kegyetlen, szeretetnélküli lénygé lett, megvetett és elfordult mindenkitől. Mindenkitől! Iszonyu szó ez egy nő életében, aki hitves és anya kellene, hogy legyen. Mily rettentés is a bűn romboló ereje, mennyi szépséget és ideált dönt halomra és mennyi fájdalmat, sebet ejt a családban.

Adél ezentúl már csak magának és vágyainak élt, nem ismert sem gyermeket, sem testvért, sem szülőt. Ezek mind meghaltak a számára. Saját kis lányára is gyűlölettel és megvetéssel gondolt, mintha ez lett volna okozója szerencsétlenségének. Milyen más egy jámbor nőnek az állapota, ha azt az életben csalódások érik. Van mibe és kibe kapaszkodnia, ha a fájdalom reáchezedik. Isten nélkül azonban a szív mindjárt elcsügged és bosszúra kész.

Adél is úgy gondolta, hogy boldogtalanságáért

családján, gyermekén kell elégtételt venni. Rettenetes és kegyetlen esztendőket következtek ezután. A fiatal asszony a nagyvilágba ment, szülei, gyermekeiről teljesen megfeledkezve. Hányszor kapott hazulról szeretetteljes meghívást a hazatérésre, de ő hallani sem akart az otthonról. Ha össze is hozta a véletlen falujabelivel és az érdeklődött családjá vagy gyermeke állapota felől, ő mindig ridegen kitért a felelet elől vagy pedig maró gúnnyal illette hozzátartozóit. Hányszor volt beteg az édesapja, édesanyja, hányszor hallotta a hirt, hogy gyermekével mily mostohán bának, mindez reá nem gyakorolt hatást, érzéketlenül hagyta és élte vig, de örömtelen életét tovább, messze idegenben, a bűn szolgálatában. Később, mikor leánya már oly nagy lett, hogy fel tudta fogni szomorú árvaságát, elindult a nagyvárosba felkeresni édesanyját. Micsoda szomorú találkozás volt ez annyi év után. Adél fel sem akarta ismerni gyermekét, közönyösen nézett maga elé és látszott rajta, hogy terhére, bántódására van a találkozás. Nem volt egy csókja, egy meleg nézése gyermeke számára.

Adél egész élete olyan volt, mint a tövisé, csak bánatot és fájdalmat okozott környezetének. Isten azonban már akkor kiszemelte a szerencsétlen lényt és gyermekét használta fel eszközzül arra, hogy anyját a szeretet örök forrásából meg-itassa.

Adél leánya csodálatos módon olyan férfiúhoz ment férjhez, aki a bibliát ismerte és akinek életcélja volt a szeretetet másokkal is közölni. Így került Adél akaratlanul is a biblia befolyása alá és így kezdte őt ostromolni tudtán kívül az az Erő, mely meggyőzte e világot.

Adélnak súlyos beteggé kellett lenni, hogy elfogadhassa leánya őszinte szeretetét. Végre mégis leánya házába került, de ekkor már csak roncs volt az egykor oly szép asszony. A szeretetről azonban még most sem akart tudni. Tiltakozva utasított el magától minden gyengédséget. Hányszor ölelte át ilyenkor lanya és kérte: „Mama, miért nem érzi magát nálam otthonosan?” De a felelet mindig kemény, elutasító volt.

A szeretet azonban már dolgozott. Isten pontosan beállította az időt, amikorra neki teljesen meg kell alázkodnia. Ez a teljes megalázkodás azonban súlyos feltételhez volt kötve. Ezt a súlyos feltételt sokszor nem érti a szív és lázadozni próbál Isten ellen, de végre is belátja, hogy minden úgy jó, ahogy Isten akarja.

Adél esetében is jó volt. Bár nehéz volt megérteni az Isten súlyos kezét, mikor reá nehezedett e szerencsétlen nőre és látni, hogy aki soha sem

szeretett, soha sem ápoltt valakit, most szeretettel- teljes ápolásban részesül, amikor magával teljesen tehetetlen.

Ezt az időt használta fel Isten alkalmas pillanatra, mikor Adél beteg szívét a szeretet balzsamával meggyógyította.

Adél már szeretett, sőt szenvedett a szeretet miatt. Folyton haza szeretett volna utazni és mint mondta: „úgy szeretnék édesanyámmal egy ágyban aludni és őt átkarolva tartani“. Sőt még a fegyházat viselt férjével is kibékült, mindenkit szeretett . . .

Micsoda tervei születtek mostan, micsoda vágyódás lepte meg a rég ott hagyott otthon után. A terv azonban csak terv maradt. Isten elégnék találta, hogy a szeretet ösvényére vezette.

Adél megtérésében nem volt semmi mély teológia, vagy filozófia, a hitnek a mély titka sem adatott meg neki, sem bizonyágtétellel, sem bölcseséggel nem ruháztatott fel, de a legnagyobb kegyelemre, a szeretet kegyelméhez segítette az Isten.

És ez a szeretet azt hiszem, elég úttravaló volt neki, mikor sok nyomorúság után átment oda, ahol a szeretet minden . . .

(Cs.)

Az újjászületés.

Érzem, hogy e kérdés körül áll fenn a legtöbb tévedés és e tekintetben tudnak még a teológusok is a legkevesebbet. Többnyire tévesen magyarázzák vagy pedig könnyelműen el-siklanak mellette.

Újjászületés nélkül senki sem lehet Isten-országának a polgára. E polgárság nélkül pedig kárba vész minden ájtatóskodás, jámborság és külső isteni tisztelet.

Distingváljunk már egyszer és elmélked-jünk e fontos kérdésen logikusan. Nagy hibája sok embernek, hogyha egyszer megragad egy fonalat, nem szokott azon egészen végighaladni.

Az újjászületés kérdésében sem jutnak döntő eredményre, hanem vagy megállanak a megkezdett helyes úton vagy pedig már a kiindulásipontnál eltévesztik az irányt és egész másfelé haladnak. Nem esoda, ha azután messze, idegen mezőkre kerülnek és saját okoskodá-sukkal próbálnak e kérdésre feleletet adni.

Az újjászületés nagyszerűségére emberi nyelv nem adhat feleletet. Erre nem elég felelni, de ezt átélni, átérezni és átszenvedni kell. Hogy az újjászületés nem üres ábrándozás vagy beteges rajongás, ezt nem akarja elismerni a világ. Még kevésbé hiszi el, hogy ez egy tény-

leges élet és érezhetőbb, tapasztalhatóbb a fizikai életnél. Sőt nagyon jámbor, vallásos egyéneket is ismerek, akik mosolyognak az újjászületés lehetősége és valósága felett.

Sokan e lelki tényt csak pusztá képzelő-désnek, agyrémnek tekintik vagy pedig a jám-borság, vakbuzgóság javára könyvelik.

Balga okoskodás! Mert, mikor eredmé-nyezett a képzelődés életet és pláne új életet?

Nincs spontán generáció! Élet csak életből jöhet. Újjá sem születhetik tehát valaki külső körülmények és vallásos funkciók gyakorlata által.

Az újjászületés csak közvetlen isteni be-avatkozásra, Isten szent Leikével való érint-kezésre történhetik. És én csak engedelmes, magamat neki általadó eszköz lehetek Isten kezében, az élet azonban onnan felülről jön belém. Hasztalan minden erőlködés, öngyerkvés, mert ennek a mennyből kell jönni és bennem mennyei életet fakasztani.

Kivánatos, sőt szükséges dolog a jámbor-ság, vallásosság, de épenséggel nem jelenti, hogy bennem új élet kezdődött, sem azt, mi-szerint én a Szentlélekkel szoros viszonyban, kontaktusban állok.

Ne értsetek félre, nem külső, elméleti vagy hagyományos apáról-fiúra szálló viszonyra gondolok most, de egy tényleg élő, létező viszonyra, mely tökéletesebb, bensőségteljesebb a férj és feleség egymásközi viszonyánál.

Nem tudom kedves olvasó, gondoltál-e már erre, miszerint ez így is lehet és hogy ennek tulajdonképpen így is kellene lenni?

Aligha! Sőt félek, hogy még most is félre-értesz! Még mindig másképen próbálsz meg-magyarázni a dolgot és testiesen gondolkozol felőle.

Nem csodálom. Elvégre az élet rejtély, az isteni élet pedig még rejtélyesebb.

Nem is az életet akarom magyarázni. Egyetlen ember sem tudja megérteni e földi életnek a titkát, hogy tudná felfogni akkor azt, ami természetfölötti, ami isteni.

A csecsemő sem tudja mikor és mikép került a bölcsőbe, de azt, hogy él, észreveszi és sirással, jajgatással hangosan jelenti.

Én sem tudom, hogy a Krisztus kegyelme által mikor és hogy lettem a menny polgára, de azt, hogy általa élek és mozgok, tudom és tisztán érzem és ezt az életet most már nekem másoknak is tudtul kell adnom.

Tudom, hogy ebben sokan kételkednek és nem hisznek. De nem is hihetnek! Aki ezt

által nem élte, az fel sem foghatja véges eszével az égi titkot. Sőt egészen idegen és képzetes beszédnek tűnik fel előtte. De világos lesz azonnal, mi helyt Istennek lelke az életet, a megújódást benne megkezdte.

És ez nem mesebeszéd kedves lélek. Az egyetlen valami, amire nekem és neked halaszthatatlan szükség van. Ha élni, újra, mennyei módra akarok élni, akkor Istennel helyre kell állítanom a viszonyt, bármibe kerüljön is! Higgyétek meg, hogy egy ilyen életet Vele, az Ő vezérlete alatt érdemes végig élni és ha kell, végig szenvedni. Különbözik ok és cél nélküli az itteni bujdosásom.

Csak Istennel, csak Istenben jó. Isten szerelme nélkül khaósz előttem és khaósz utánam . . .

(Cs.)

Néhány nehéz feladat a Szentírásból.

„Szeressétek ellenségeiteket; és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.“

„Aki téged jobbfelől arcul üt, fordítsd oda a másik orcádat is.“

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik mi ellenünk vétkeztek“.

„Ne gyűjtsetek kincset e földön“.

„Ne ítéljétek, hogy ti is ne ítéltessetek“.

„Ingyen vettétek, ingyen adjátok“.

„Lészték azért gyűlölségesek mindenekelőtt az én nevemért“.

„Ne féljétek azoktól, akik a testet ölik meg“.

„Aki szereti atyját vagy anyját inkább, hogyan engemet, nem méltó az én hozzám“.

„Aki fel nem veszi az Ő keresztjét és úgy nem követ engemet hátul, nem méltó az én hozzám.“

„Vegyétek fel az én igámat“.

„Ha meg nem tértek és olyanok nem léstek, mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek bé a mennyeknek országába“.

A MISSZIÓI ÉLETBŐL.

Temetés Angyalföldön. A budapesti központi gyülekezetnek, mely tulajdonképen németnyelvű, Angyalföldön egy kis fiók gyülekezete van magyar nyelven. E kis gyülekezet nem most keletkezett, már évekkel azelőtt is folyt itten munka, alkalmas munkaerő hiányában azonban a missziómunka csaknem stagnált.

Ez év azonban változást hozott. Az Őr esodálatos módon ide vezérelte dr. Szalós pré-

dikátorostvért, aki aztán az Ő segédelmével nekilátott az elhanyagolt missziói föld intenzívebb megmunkálásához. E kis gyülekezetben az utóbbi hónapokban nagy lelki élénkség és felébredés tapasztalható. Kár, hogy lakáshiány miatt nincs a gyülekezetnek alkalmasabb helye, mert a kis imaterem nem képes befogadni az érdeklődők tömegét.

Angyalföld ugyanis a főváros leghirhettebb vidéke és a legszegényebb nép lakja. Valamikor a vidéken nem volt tanácsos sötétben egyedül menni. Az Őr azonban szereti a bűnösöket és ma is tapasztalhatjuk, hogy az evangélium inkább a szegényeké.

A kis gyülekezetnek november 21-én fájdalmas, de ritka szépségben volt része. A gyülekezet kedves testvérnöje az imateremben, gyülekezeti óra alatt lett az Őr által hazaszólítva. 77 éves öreg testvérnök beteg, gyengén, halálos fáradtsággal is benső óhajt érzett magában megjelenni az Őr gyermekei között. A halál aztán itt érte utól és holttestét a gyülekezetből szállították lakására.

Temetése november 23-án délután ment végbe. A kis gyülekezetnek csaknem minden tagja jelen volt a gyászszertartáson. Angyalföldön nagy feltűnést keltett a hívő temetés és hisszük, hogy öreg testvérnök halála által is eszköz volt az evangélium terjedésének. Cs.

EGYHÁZI ÉLET.

Isteni tiszteleteink rendje; Vasárnap d. e. 10 és kedden d. u. 6 órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű isteni tisztelet a Rákóczi-úti „Luther u. lvar“ templomában. — Csütörtökön este 6 órakor magyar isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Szordán délután 7 és vasárnap délután 3 órakor magyar isteni tisztelet Petneházy-utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre 25.— K.

Félévre 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Tíz példányt portómentesen küldünk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artúr Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I

Kiadó: „Keresztény Könyvszár“ k. f. Szöv.

„Magvető“ könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Telefon: J. 119—93. sz.

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

A gazdagok karácsonya.

Sok gazdag házban jártam, fény, pompa mutatta a jólétet, de a gazdagság birtokosa görnyedten vonszolta kimerült testét. Arcán az elégedetlenség barázdákat vont, a száj körül kesernyés mosoly által visszahagyott ránc — elárulja a boldogtalanságot.

Közeledik a karácsony, mi örömd van neked? A te Megváltód még halva fekszik. Eljársz a templomba minden vasárnap, imádkozol minden este — talán — mert úgy tanultad kicsiny gyermekkorodban, mikor a kis Jézuskát szeretted legjobban, mert hozott ajándékokat, amikor még levelet is írtál neki, hogy puskát, kardot, órát hozzon neked, amikor még tudtál örülni. De telt az idő, küzdöttél a létért, kívántad a pénzt, a vagyont, mikor senki sem látta és hallotta, csak aki oda fenn van. Felsőhajtottál, Uram, adj gazdagságot. És Ő meghallgatta kérésedet és engedte, hogy gazdag légy, de nincs benne örömed. A te gyermekien szerető szivedet rideg érc vette körül. Az isteni szeretet sugára nem hatol át ezen ércburkon, melyet magad csatoltál szivedre. Van vagyond és ebben a bizalmod, de hol a boldogságod? Hol a szeretet, amely még gyermeki szivedben égett? Nincs! — eltűnt. És most, mert mindez nincs meg szivedben, ridegen vond le a konzekvenciád: „Nincs Isten“! De a következő percben sóhaj ül ajkadra. „Óh bár csak tudnék hinni, mint valamikor gyermekkoromban, mikor még félttem a bűntől, mikor még elhittem, hogy van, aki a jót jutalmazza, a gonoszt bünteti. Mikor az elmondott, esti ima után nyugodtan hajtottam álomra fejemet, mikor éreztem, hogy örangyalom vigyáz reám.“

Azóta eltávozott az örangyal is, jött helyette más: Fekete a lelke, ijesztő alakja, szeme-szája tüzes szikrákat lövell, ami a te tested szenvedélyeit gyújtja lángra és vigyorgva várja az időt, amikor szemtől szembe láthatod őt, aki most uralkodik

feletted, amikor meg fogsz győződni arról, hogy van — ördög.

Itt a karácsony, a hívő lelkek örömnépe, amikor közelebb érezzük magunkat az Úrhoz, mert ekkor küldötte le szerelme zálogát a földre, hogy megmutassa szeretetét. És te csak onnan tudod meg, hogy karácsony van, hogy ételektől gazdag asztalod még jobban roskadoz az ingyenc dologtól. És mikor túlságosan kielégítetted ingyenc vágyaidat, így szólsz: „Nem jó ez az ünnep, ha soká tartana, megbetegednék.“

Ilyen ünneped van neked. Az Úr megengedte, hogy gazdag légy, de gazdagságodat nem ő adta. Emlékezzél, hogy az Úr Jézus elé is odaállt a te Urad és megmutatván a világot, így szólt: „Mind ezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.“ Neked is megtette ezt az ajánlatot és te készségesen csaptál fel az ajánlatra és most mondd, mit ér a te gazdagságod boldogság nélkül. Akinél a Fiú van, annak van élete. Nálad nincs, mert nem hiszel benne, mert azt, akinek minden hatalom adatott mennyen és földön úgy tekinted, mint egy eszméért meghalt mártírt, mint egy embert, aki meghalt és csak a hagyomány állítja, hogy feltámadott. Nem is ünnepel a te lelked, hanem gyászol, gyászolja meghalt boldogságát, elhalt gyermeki hitét.

Füledbe cseng amit egyszer gyermekkorodban hallottál, amit az Úr Jézus mondott: „Könnyebb egy tevének a tű fokán bujni, mint egy gazdagnak bejutni a mennyeknek országába.“

De van az Úrnak számodra egy pár szava. Ezt mondja az Úr néked a jelenések könyvében: „Ezt mondom: Gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és nyavalyás és szegény és vak és mezitelen.“ Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy és fehér ruhákat, hogy

öltözeted legyen és ne láttassék a te mezítelenségednek rútsága és szemgyógyító irral kend meg a te szemeidet, hogy láss." (Jel. 3. 17—18).

Az Úr Jézusnak a te szívedben is meg kell születnie, de mindaddig, míg a te szegénységedet be nem látod, nem születhetik meg nálad. Ő nem bíborban született, hanem jászolban. De csak a feltámadott Krisztus születhetik meg benned, a feltámadott Krisztushoz pedig csak egy út vezet, a Golgathán keresztül. Amíg éned él, nem születhetik meg Krisztus nálad.

Jöjj a keresztfára alá, tárd ki szívedet, hogy az Úr Jézus a tiéd is legyen, hogy legyen egy örömteljes karácsony számodra is, hogy ne mondhasa reád senki joggal „szegény gazdag.”

A.

Ünnepi hangulat.

Napi munkám befejeztével fáradtan dülök az egyik karosszék sarkába azon tűnődve, milyen nap is van ma. Hamarosan ráeszmélek, hogy szombat délutánja van. Bágyadtságom egy pillanat alatt eltűnik e gondolat hatása alatt. Holnap vasárnap, az Úr napja! Mennyi öröm van e szóban. A gyermekkori reminiscenciák egész raja lepi el lelkemet. A falusi nép vasárnapi előkészületei mind felújulnak emlékezetemben. Mi, egyszerű falusiak, már gyermekelmével felfogtuk a különbséget a köznap és vasárnap között. Testünk ünnepi kötösbe, lelkünk ünnepi hangulatba öltözött. A gyermekévek óta sok szombat délutánja telt el s mindegyik meghozta a maga örömét. Azóta lelkem nagy átalakuláson ment át s a külsőségeken alapuló okokat a belső, mély hitből fakadó motivumok váltották fel s ami a gyermeklélekben mint öröm élt, az a felnőtt agyában lelkesedéssé fokozódott.

E pillanatban is szinte öntudatlan öröm és rajongás fogja el teljes valómat. A meleg érzések hozsannája úgy tör fel keblemből a magasság Urához, mint egy szöveg nélküli bájos melódiája dal, melyben a hála, az imádat és a könyörgés mind egybe van fonódva. Ez idegeket zsongító, szívet felmelegítő érzés átterjed egész lényemre; érziéseimet kiélesíti, fantáziámat szárnyra veszi s mindent megszépít körülöttem. Az ablakfüggönyök csipkéjén beszűrődő napfényt intenzívebb sárgának látom; a szönyegen táncoló fényfoltok, az erdő fái közt kan-

dikáló napsugár vetületeit varázsolják elém; az ablak mellett díszlő fikuszok, agavék, rozmarinok levelein játszó sugárkévét egy kedvenceimet gyengén simogató kéznek vélem. Szívesen üdvözlöm szobámban a napsugarat, a kedves vendéget. Isten küldönce ez, mely válogatás nélkül benéz mindenkihez. A kemény szalmazsákon fekvő fakóarcú betegeket ép oly barátságosan felkeresi, mint a fényes öltözetű gazdagot; a börtönök celláiban sinylődő gonosztevő fejét époly fényzőnnel vonja be, mint egy szelidlelkű szűzét. Nem tesz különbséget jó és rossz, szegény és gazdag, boldog és boldogtalan között. Mindenkinek közös kincse. Tőle nyeri az ég alkonyatkor ragyogó szinompáját, a vizek tükre opálos fényét, a mezők tüve zöld színét. A beteg ultraviola sugaraitól remél gyógyulást. Ember, állat, növény egyaránt, benne bírja fejlődésének egyik fő feltételét. Ez ünnepies hangulatban mélyen átérzem, hogy e közönséges, kevesek által megértett természeti jelenség is a jóságos mennyoi Atya mily mérhetetlen kegyességét tükrözi élénk. Bár volna sok oly elme, mely a bölcseségnek és kegyelemnek magas fokán állva, felfogná Istennek mindenki iránt való nagy szeretetét. Áldott napsugár! Olvaszd fel a közömbös szívek jégburkát s melegítsd fel azokat a mindenkinek megbocsátó, jót és gonoszt egyformán részesítő kegyes ajándékozó iránt.

Mig lelkem e felemelő hangulat cserdjében fürdik, a homályos sejtések tiszta, lelkes érzésekké és ismeretökké alakulnak benne s egyre keresi a tápot, mely a magasztosra s szépre fogékony elmét kielégíthetné. Elmélázva nézek szét a szobában. Amint feltekintek a szemközti levő falra, szemem mintegy lebilincselve tapad Leonardo da Vinci fényárban úszó remekművére: Az Utolsó Vacsorára. Soha ilyen szépségnek nem láttam. A komor, fekete ébenfa keretből csaknem kilépnek a színes, keleti ruhákba öltözött alakok. Valamennyi között az Üdvözítő királyi termete domborodik ki legjobban. Mennyi fenséges szépség ömlik el rajta! Szelid szeméből kimondhatatlan vonzóerő sugárzik. Boldog halandók, kik e tekintet melegét a valóságban élvezhették! E képet szemlélve, eszembe jut ama levél, melyet egy pogány tudós írt az Üdvözítő személye után tudakozódó római császárnak. Ennek egyik részlete a következő: „Tekintete komoly és szomoró, sokszor könnyekre fakad, de szemeiben oly sajtáságos vonzóerő és tűz van, mely hallgatóit lángra

gyűjti, a betegeket meggyógyítja, fedd és vonz egyaránt. Így fogták fel Jézus tekintetét még a pogányok is. Mennyivel mélyebben szívünkbe hat ez isteni szemsugár nekünk, benne hívőknek. Mily nagy hódolat és lelkesedés élhetett Leonardo da Vinci lelkében is az Úr Jézus iránt, hogy e csodás tekintetét így vissza tudta adni képén. Művészetének ily tökéletes erejét csak belülről, mélyen érző, Krisztusért rajongó lelkéből meríthette. A történelem bizonyossága szerint azon tizennégy év alatt, míg e képét festette, sok magasztos tartalmú imát is írt. Sajnos, kora nem értette meg őt s imáit.

E tekintet az én lelkembe is behat. Szempillám lecsukódik, s elfog a vágy, elszállni messze a múltba, a jeruzsálemi kis házba, ahol az Üdvözítő tanítványaival összegyűlt, hogy az utolsó vacsorát elfogyassza. Itt végrendelkezett: örökségül önmagát hagyta minden időkre, minden népeknek és nemzeteknek. Ez örökség nekünk is szól. Mi is azok közé az örökösök közé tartozunk, kiket utólérhetetlen jóságával önmagával megajándékozott, s asztalához meghívott: Kimondhatatlan boldog vendégség, mely messze túlszárnyalja a világ minden pompában ragyogó estélyeit! Csak hogy ezt vajmi kevesen értik meg. Legtöbbször lidércfény után indulnak; előkelő társaságok, zajos mulatságok, érzéki gyönyörök képezik vélt boldogságukat. A sajnálatraméltó balgák nem is sejtik, hogy az igazi boldogságra egyedül itt, e szent vendégségben találunk.

Óh boldogságot osztogató Jézus, fogadj be engem is vendégségedbe. Itt állok vággyal és szeretettel tele lélekkel a küszöbön, engedj gyarló szolgálodat közeledbe. De jaj, hogy merjek Hozzád közelíteni; fehér ruhám fogyatékoságot mutat, vakító fehérsége megtompult. Az élet posványáiból elillanó gázok, a kiömlött vér párája, a rothadó élő-hullák baktériumai, az igaztalan tűzhelyek füstje, a jogtalan gazdagságban fürdőzőkről felszökő sár megfertőzi a felsőbb régiókat is s beszennyezi még a magasság Urához szárnyaló tisztább lelkek fehér ruháját is. A Te közeledbe pedig csak a hónál is fehérebb ruhába lehet jutni, Te örök szépség, örök tisztaság. Szívem alázatában előbb azon kegyelemért könyörgök Hozzád, mosd tisztára keresztfán kiömlött véredben lelkem öltönyét, tedd azt széppé, tisztává, hogy isteni vendégségedben méltóképen jelenhessek meg. Azután vess szemedből egy sugarat reám, szegény szol-

gádra, gyűjtsd azzal szívemet lángra, hogy a szeretet szárnyán repülhessek e küszöbről feléd. Tekints reám, ki valamennyi szolgáló között a leggyarlóbb és legkoldusabb vagyok. Szállj szívembe, s tégy gazdaggá ajándékaiddal. Juttass a Te kimondhatatlan bőséged tárházából szegény hívednek is valamit; nagy szükségem van adományaidra. Fogytán van erőm, adj a Te keresztviselésre képes nagy erődből egy parányit, hogy az élet bajait méltóképen tűrjem, s minden kísértésnek ellen tudjak állni. Kevés szívemben a felebaráti szeretet, növeszd azt szereteted lángtengeréből nagyobbra. Lovelj szelid tekintetteddel lelkembe szelidséget, alázatosságot. Lággyítsd meg szívemet, hogy tudjalak Téged nagyon szeretni. Csak így megtisztítva és felékesítve merek asztalodhoz ülni. Óh boldog lakoma, hova nem hat fel a világ zaja, hol feltalálja a lélek örök vágyainak kielégítését, a mindenkinek megboesátó s mindeneket átölelő nagy szeretetet. Mily nagy boldogság lesz majdan szüntelenül közeledbe lenni! Most azonban még a küzdelem napjait éljük, s csak vendégségbe jár fel lelkünk Hozzád pihenni s erőt meríteni. Gyertek ide ti szegénységgel küzködők, ti boldogtalanok, ti csalódott lelkek, itt a boldogság igazi forrása! Ne várjatok új meghívást, hisz rég elhangzottak isteni Megváltónk ajkairól e szeretetteljesen hívogató szavak: „Jöjjetek hozzám mindannyian, kik fáradtak és terhelve vagytok, s én megnyihítlek benneteket.”

De út a falióra s feleszmélek merengésemből. Míg Jézusomnál jártam, sötétség lopódzott szobámba. E sötétség azonban csak külső. Bennem a hit világít, egész bensőm örömtől s boldogságtól ég. A heti küzdelemben elbágyadt lelkem minden fáradtságát, minden bánatát lerakta, s az isteni kegyelemtől felfrissítve, új erővel és új reménnyel néz a jövőbe. Jöhetsz vasárnap, Úrnapjal! Tiszta köntösbe öltözve fogadlak s a hála és dicsőének szeretetben gazdag szívből és lelkes őrzésből fognak felhangzani.

R. M.

Bölcs tanács ifjú metodistáknak.

Mint zarándoktárs az örökkévalóság felé, az élet útját feletté kellemesnek fogod találni, ha minden megtett lépésed egy előhaladás lelki életedben. Törekedj arra, ami az Efész. 4. 13. versben van megírva. A kegyelemben való állandó növekedéstől függ a te boldogságod. Védj emlé-

kezetedbe pontosan, mik a szellem gyümölcsei, Gal. 5. r. 22—23. szerint és törekedj szünet nélkül az ott említett magas Krisztuséhoz hasonló szent életre, mert különben a férfikort az Úr Jézus Krisztusban soha nem érheted el; II. Pét. I. r. 5—11; Eféz. 4. r. 11—15; Zsid. 12, 1—3.

Fogadd el a következő tanácsot és intést:

1. *Tegy bizonysgot Jézusról.* Mit tartanál az olyan emberről, aki barátod akar lenni, de szégyenli magát ezen barátságot mások előtt is beismerni? Mát. 10. r. 32—33.

2. *Barátoidat gondosan válogasd meg.* Olyan barátokat tarts, akik ugyanazon cél felé törekésznek, mint te. Zsolt. 1, 1; Péld. 1, 10; I. Kor. 15, 38; Luk. 24, 13—32.

3. *Ne feledkezz el a szentírás olvasásáról.* Könnyebb az utazás, ha felüldülünk a hideg forrásnál. Az Úr igéje bizonytalanságot a bukástól. Zsolt 119, 105; Péld. 3, 3; Ján. 5, 39.

4. *Használd fel a kegyelmi eszközöket.* Táplálékra állandóan szükséged van. Az igehirdetés oktatása és intése, az imaóra áldásos befolyása úgy a nyilvános imaórán mint a szobaimádban. A kora reggel és a családi áhitat csendes áldásaira mind szükséged van. Zsid. 10, 25; I. Thess. 5, 17; Ésa. 40, 31.

5. *Ne lopd az időt.* Ólomlábak sohasem érik elamennyeicélt. Légy pontos hivatásod teljesítésében.

6. *Légy vidám keresztyén.* Vidám, könnyű szív gyors lábakat ad, gyors lábak pedig átugorják az akadályt.

A MISSZIÓI ÉLETBŐL.

Örömmel kell megállapítanunk, hogy a világ fejedelme megirigyelte az Úr Leike által elért sikereket és gondolván egyet, elhatározta, hogy mégsem fogja továbbbírní az ő híveinek elcsábítását, gondolván, megveri a pástort, elszélednek a juhok.

Az Úr különös kegyelmében volt része Schmidt János prédikátor testvérünknek Sásdon. Hecker Henrik testvérünkkel Kaposzsekcsőről Sásdra ment, hogy az Úr igéjét hirdesse a vágyakozó leikeknek, mikor erről a hegyháti járás főszolgabírája tudomást szerzett, gondolt egy nagyot, kiállított egy elfogatási parancsot, hogy amennyiben Schmidt testvérünk tényleg megjelenik, csendőrök tartóztassák le. Gondolatát végre is hajtotta úgy, hogy testvérünk kénytelen volt a fogságot vele önként megosztó társával Hecker testvérral az éjszakát a községi fogdában eltölteni. Másnap délelőtt az ügyet rögtön tárgyalás alá vették és Schmidt testvérünket 150 korona fő- és 150 korona mellékbüntetésre ítélték, mivel hatósági engedély nélkül mert istentiszteletet tartani. Ime még istentisztelet tartásához is hatósági engedély kell, noha törvényeink szabad vallásgyakorlatot biztosítanak.

Hálát kell adnunk az Úrnak, hogy Schmidt testvérünknek megengedte, hogy érette szenvedjen,

(bizony a mostani szénszűk világban nem csekélység egy éjszakát tölteni fűtetlen fogdában különböző letartóztatottak között), mert minden szenvedés bőséges gyümölcsöt terem. Schmidt testvérünk nem tarthatván meg az istentiszteletet a meghívott helyen, a fogdában tartotta meg olyanoknak, akik talán máskor sohasem hallottak az Úr Jézusról eleven ígét. Az esetről úgy a belügyminiszternél, valamint a vallás- és közoktatásügyi minisztériumban jelentést tettünk.

Miközben fenti testvéreinket meleg és szeretetteljes kézszerítással üdvözljük, további bizonygátételükhöz kitartást és az Úr áldását kívánjuk.

Bizonygátételek a megtérés felől. November 21-én vasárnap este, míg a német testvérek a Luther-templomban voltak istentiszteleten, a budapesti gyülekezet magyar tagjai a felsőerdősori imateremben gyűltek egybe rövid bizonygátételre és közös imára. Megható és felemelő volt hallani ezeket az egyszerű embereket, amint hangosan és nyilvánosan elmondották azon élményüket, mely őket bizonyossá teszi afelől, miszrint Isten nekik bűneiket megbocsátotta és a kegyelemnek gyermekeivé tette. Asszonyok örömmel állottak fel és mondták el, hogy azelőtt mily rossz viszonyban éltek férjeikkel s mióta Istent megtalálták, mily öröm és béke költözött bajleikükre. Könnyekig megható volt különösen egy nőnek a bizonygátétele aki sok éven át haragban élt a leányával, most egymás mellett ültek és a legforróbban szerették egymást. Ilyen a megtérésnek a kegyelme.

Bár adná az Isten, hogy sok ilyen üdvös órát lehetne rendezni egész hazánkban, akkor sok egyenletlenségnek és békétlenségnek lehetne elejét venni. Kár, hogy a világ nem tud erről az igazi békéről, erről a boldogító, megszentelő erőről, mely a hívő léleknek oly természetes sajátossága.

(Cs.)

Az Allianz-imahelet, amely az év első teljes hetére esik, 1921-ben fogjuk Magyarországon először igazán allianz-szellemben megülni. Az összes budapesti protestáns felekezetektől való szónokok fognak beszélni felváltva más-más helyen a következő sorrendben: hétfőn a német baptisták imaházában (VII., Wesselényi u. 53.) br. Podmaniczky Pál evang. lelkész és Funk Márton methodista szuperintendens, kedden a Lorántffy Zsuzsanna-egylet X., Család-u. 8. alatt termében Udvarnok András baptista prédikátor és Megyeresy Béla ref. lelkész, szerdán a magyar baptisták imatermében (VIII., Nap-u. 40.) ld. Victor János, a Lorántffy-kórház igazgatója és Vargha Gyuláné, a Mustármag szerkesztője, esütörtökön a püspöki methodista egyház imatermében (VI., Felső-erdősor 5.) ifj. Victor János ref. lelkész és Gerwick György baptista prédikátor, pénteken a Bothánia-egylet helyiségében Csopjás Attila, a „Békehírnök” szerkesztője és dr. Szalós Artur methodista prédikátor, szombat a budapesti ref. főgimn. dísztermében (IX., Lónyay-u. 4c. II) dr. Molnár Gyula, a Bethánia-egylet s az Ev. Munk. Szöv. nek elnöke s Szabó Imro, a Lorántffy Zsuzsanna-egylet missziói lelkésze fognak az imaheti textusok alapján beszélni. Kezdeté mindíg 7 órakor.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.

„Magvető” könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-utca 33